

σαι ανάξιος να δερραθής το θεϊον ρόδον, ὡ ἐραστὰ ἐκπρωτε τοῦ οὐρανοῦ! Ζητεῖς τὸν ἔρωτα ἐν τῷ φωτί, προτιμᾷς νὰ στεναχῆς ἐντὸς πύργου· χαιρε, ἡ 'Ιουλίσκη' θ' ἀποθάνῃ, διότι ἡ πνοὴ τῆς πραγματικότητος εἰσδύσασα εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν ἐρόνουσε! . . .

Ἐνῷ ἐλάλει οὕτω, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων δακρυβρίκτους, τὴν φωνὴν διακεκομμένην, ὁ δὺσμοιρος Γεώργιος ἐφαίνετο τοσοῦτον δυστυχῆς, ὥστε ἀκούων τις τὴν συγγινητικὴν ἔκφρασιν τῆς φωνῆς του, ἐλησμονεῖ τὸ παράφρον τῶν λόγων του. Ὁ Μαυρίκιος εὐρέθη εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν, ἐπεριπάτει μακροῖς βήμασιν ἐντὸς τοῦ δωματίου. ὕβριζων καὶ κατάρωμενος ὅλους τοὺς ποιητάς, ἀρχαίους τε καὶ νεωτέρους, κατατροφεῖ τὼν κρανίων. Ἄλλ' ἤγνός τι νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅποιος παρηγορίας ἢ ὁποῖας συμβουλὰς νὰ δώσῃ πρὸς τὸν ἐπιμονον τοῦτον ὄνειροπόλον; Πῶς νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον τὸ ὑπὸ τῆς χιμαίρας; μεμαγγανευμένον ἐκεῖνο πνεῦμα.

H.

Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του, ὁ Μαυρίκιος κατέφυγεν εἰς ἄνδρα τινα σοφόν, εἰδήμονα τοῦ νιου ἐκείνου συστήματος τῆς ἱατρικῆς, ὅπερ συνίσταται εἰς τὸ ἴδῃ πᾶν νόσημα δι' αὐτοῦ τοῦ νοσήματος ἢ διὰ νοσήματος ἀναλόγου.

— α Ὁ Γεώργιος πάτχει ἐξ ὄνειρου, πρέπει νὰ καταστρέψωμεν τὸ ὄνειρον, διότι ἄλλως τὸ ὄνειρον θέλει καταστρέφει τὸν Γεώργιον. Θίλεις νὰ φονεύσῃς τὸ ὄνειρον; δίδε εἰς τὸν ἀσθενῆ συχνὰς δόσεις πραγματικότητος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νυκτερινὴ κυρία ἔχει ἀντιζηλον κυρίαν ζῶσαν καὶ πραγματικὴν, αὐτὴν τὴν ἀντιζηλον πρέπει νὰ τῷ ἀντιτάσσωμεν πάντοτε, μέχρι τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ φαντάσματος· ἄλλως τε ἐγνωρίσατε ἀπὸ τοῦδε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἀντιζηλίας. Ἡ σκιά ἐξασθενεῖ καὶ ἐκλείπει, ὡστε ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποῖαν ὁ Γεώργιος ἔγραψε πρὸς τὴν χαρίεσσαν χήραν, ἤρχισε νὰ διασπᾷ τὸ θέλητρον τοῦ δράματος. Τὸ φάρμακον εἶναι καταλλήλοτατον, καὶ ἐξακολουθήσατε τὴν χρῆσίν του. Ἄμα κατορθώσητε νὰ ἐμβάλῃτε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Γεωργίου τὴν ἐπιθυμίαν προσώπου πραγματικοῦ, τὸ ὄνειρον θέλει ἐξαφανισθῆ, καὶ ἡ θεραπεία θέλει εἶναι βαβαία. Διαθέσατε λοιπὸν ἐπιτηδείως τὰ περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ἔρωτος τούτου.

Ἐποῖα τὰ θαύματά σου, ἐπιστήμη! Καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν θεραπεύεις ὁμοιοπαθητικῶς!

Ὁ Μαυρίκιος εὔρε τὴν συνταγὴν θαυμασίαν, καὶ ἐνησχολήθη ἀνευ ἀναβολῆς καὶ μετ' ἀκριβείας περὶ τὴν ἐκτέλεσίν της. Ὅσάκις ἤρχετο νὰ ἐπισκερθῇ τὸν φίλον του, τῷ ἐλάλει ἀδιακόπως περὶ τῆς χήρας πυργοδεσποίνης. Τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶχεν εἰσχωρήσει πλησίον της, καὶ ὅτι εἶχεν ἀποκαλύψει πρὸς αὐτὴν τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα ὑφ' οὗ ἐφλέγετο ὁ φίλος του. Ἡ ἐρωτικὴ αὕτη βυολογία, ἔλεγεν ὁ Μαυρίκιος, ἦτο ὀλίγον ἀπότοιμος, ἀλλ', ἡ κυρία τὴν ὑπεδέχθη οὐχὶ μετὰ μεγάλης δυσπαρασκευίας· ἀπ' ἐναντίας παρητήρησα συμπάθειαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της. Τῷ ἔλεγε δ' ἐπίσης, ὅτι ἤρκει μόνον νὰ ἐπιθύμει νὰ γράψῃ ἐκ νέου πρὸς τὴν χήραν, νὰ θελήσῃ νὰ φανῇ ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐξώσου της..

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὠχρότης νεκρώσιμος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου.

— Σιώπα Μαυρίκιε, ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του, σιώπα, σὲ παρακαλῶ, ἡ φιλία σου μὲ φονεῖ. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ σώσῃς, ἐπάνελθε πρὸς αὐτὴν τὴν κυρίαν καὶ εἰπέ ὅτι ὅλα ὅσα διέτρεξαν ἦσαν ἀπλοῦν παίγιον, καὶ ὅτι ἐψεύσθην γράψας πρὸς αὐτὴν ὅτι τὴν ἀγαπῶ. . .

Ὁ Μαυρίκιος τότε ὠργίζετο. Ἀπῆται ἐπιμότως παρὰ τοῦ φίλου του νὰ ἐραστῇ τῆς χήρας.

— Ναι, τὴν ἀγαπᾷς, εἰς μάτην προσποιεῖσαι, εἶμαι βέβαιος, αὐτὴν καὶ μόνην λατρεύεις. Τί κάλλος, Γεώργιε! Ὅποια λάμπς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της, ὅποια θέλητρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της! Φωνὴν δέ. . . Ὡ! ἂν ἤκουες τὴν φωνὴν της. . . σὲ βιβαίῳ, Γεώργιε, δὲν ἤκουσες ἀκόμη τοιαύτην φωνὴν. Ἔναι μουσικὴ ζῶσα, εἰσδύουσα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας.

Ἄλλοτε τῷ προστήγεκε ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποῖαν, ὡς ἔλεγεν, εἶχε λάβει ἀπὸ αὐτῆς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας, φέρουσαν ἄνθη προφιλιῆ εἰς τὸν Γεώργιον· ἀλλ' ὁ Γεώργιος ὄνειροπόλει τὰ μαραμμένα ἄνθη τῆς μουστρηίδου κοιλιάδος. Ἐρνήθη νὰ λάβῃ τὴν προσφερομένην αὐτῷ ἀνθοδέσμη, ἀλλὰ τὰ ἄνθη τοσοῦτον λεπτὴν καὶ γλυκεῖαν εὐωδίαν διέδιδον, ὥστε ἄκων ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κυμβάλου, ἐφ' οὗ ὁ Μαυρίκιος τὴν εἶχεν ἀποθέσει, καὶ τὴν ὠσφράνθη δι' ὅλης τῆς ἐσπέρας μὲ εἶδος μέθης.

Ὁ Μαυρίκιος διετήρει πάντοτε ἐλπίδα νινὰ περὶ τῆς θεραπείας τοῦ φίλου του. Ἄλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον· πυρεττὸς ἐκ θλίψεως καὶ πόθου προσερχόμενος ἀπεμάκρυνε τὸν ὕπνον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἤδη ἤρχισε νὰ ἀποστρέφεται τὸ προσφιλιῆ ὄνειρον, ἐφοβήτο μὴ εἶδῃ πάλιν τὴν ἀπηλιτισμένην μορφήν τῆς Ιουλίσκης, μὴ αἰετοῦρα ψυχοβραγούσαν τὴν μητινὴν τῆς καρδίας του. Τὴν τρίτην νύκτα καταβληθεὶς ἐντελῶς ὑπὸ τῆς αἰπνίας, ἐκλείσεν ἄκων τὰ βλεφάρη, καὶ ἀπεναρκῶθη σπασμοδικῶς.

Ὁ Μαυρίκιος ἔμενε παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ φίλου του θεωρῶν αὐτὸν μετὰ θλίψεως· ἔθεσε δὲ παρὰ τῷ προκεφαλαίῳ του τὴν ἀνθοδέσμη τῆς ἀξιεράστου χήρας, ἐλπίζων ὅτι τὸ ἡδυπαθὲς ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς πραγματικότητος ἤθελε διασκηδᾶσει τοῦ ὄλεθρίου καπνοῦ, δι' ὧν ὁ ὕπνος ἐπλήρου τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Γεωργίου.

Νῦξ φρικώδης! Ἡ Ἰουλίσκη φάνη πάλιν· ἀλλ' ἤδη φέρουσα τὸ νεκρικὸν σάβανον, περ βεβλημένη ὑπὸ τῆς σκιάς τοῦ θανάτου, χύνουσα τὰ τελευταῖα δάκρυα, καὶ θλίβουσα διὰ τῆς ψυχῆς ἤδη χεῖρός της τὴν χεῖρα τοῦ ἐραστοῦ της!

— Τετέλειται, Μαυρίκιε, ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς νεανίας, τετέλειται! δὲν θὰ τὴν εἶδῃ πλέον παρὰ εἰς τὸν τάφον, ὅπου μὲ περιμένει, ὅπου θέλω τὴν ἀκολουθήσει, καὶ ὅπου ἤδη ἡ καρδία μου εἶναι μετ' αὐτῆς Ὑγίαινε, φίλε μου, . . . ἐπικαλοῦμαι τὸν τελευταῖον ὕπνον . . . τὸ ὄνειρον τοῦ θανάτου. . . .

Ἐντρομος ὁ Μαυρίκιος, ἔδραμεν πρὸς τὴν κυρίαν